

רשיון הנהיגה

בתחילת שנות ה-50, זמן קצר אחרי שאילת יושבה, התושבים המעטים שלה, שהיו זקוקים לבדיקת-רכב או לרשיון-נהיגה, נאלצו לנסוע למדבר שעות רבות, עד באר-שבע, כשהתושבים התלוננו על-כך, הוחלט, שפעמיים בשנה יבואו הבוחנים לאילת, ויביאו איתם ציוד לבדיקת-רכב וגם תמרורים ורמזורים ארעיים, כי בימים ההם לא היו באילת רמזורים או תמרורים.

היום, שבו באו הבוחנים, היה יום חג בלתי-רשמי באילת. בפינות הרחובות הושמו ליום אחד תמרורים שהופעלו על-ידי סוללות. מי שהיה אמור להיבחן בנהיגה, הלך בבוקר למבחן התיאורטי, שהתקיים בבניין בית-הספר, שלא נפתח באותו יום ללימודים. אחרי הצוהריים הודיעו למי שעבר את המבחן שהוא יכול לגשת למבחן הנהיגה המעשי.

המועמדים נכנסו אל המכונית, ארבע בכל פעם, ויצאו לדרך עם הבוחן. המבחן כלל זינוק בעלייה, ציות לתמרורים הזמניים ולרמזור הזמני, ולבסוף כניסה בהילוך אחורי למטבח של מלון "ים סוף". כל תושבי העיר עמדו ברחוב ועל המרפסות והסתכלו בביצועים של הנבחנים.

אַרְמַנְד, גדול-מעריצי, שאל לשם הנימוס, איפה קיבלתי את רשיון-הנהיגה שלי. עניתי, בבושה רבה, שאף פעם לא למדתי לנהוג, ואין לי רשיון.

"אתה רופא," אמר ארמנד, "בוא אראה לך." הוא לקח אותי אל הג'יפ של המרפאה, הושיב אותי ליד ההגה, והסביר לי את התפקיד של הדוושות והכפתורים השונים. "אילו רק היו לי מפתחות," אמר ארמנד, "הייתי מראה לך איך נוהגים באמת." אחר-כך חשב רגע ואמר: "לך הביתה, תכין בקבוק קוֹנִיַּאק ובוטנים."

כשהגעתי הביתה, כבר סגרו את המכולת, ואת הקוניאק והבוטנים קיבלתי מן השכנים.

בשמונה בערב צילצל הפעמון שבדלת וארמנד בא עם האורחים מן העיר הגדולה: בוחן ראשי, שני בוחנים, טכנאי ופקיד. כולם ישבו בחדר-האורחים, שתו קצת קוניאק ואכלו בוטן או שניים. אחרי כמה רגעים קם ארמנד ואמר: "מספיק, יש עוד הרבה חבר'ה לבקר והרבה קוניאק לשתות הערב."

איש איש בתורו לחצו האנשים את ידי, מילמלו "להתראות מחר," ופנו ללכת אל הרב, אל הרוקח ואל רבים אחרים שלא היכרנו. לפני שיצאו, הודיע להם ארמנד, שגם אישתי תיגש למבחן.

בלילה לפני השינה, קראנו סיפרון שהביאו לנו הבוחנים, ובבוקר הלכנו למבחן התיאורטי. הרבה תשובות לשאלות שנשאלו שם לא ידענו, אבל הבוחן המשגיח, מאלה שהיו בביתנו בערב הקודם, עמד ביני ובין אישתי וזימזם שיר, שממנו יכולנו ללמוד לדוגמה, מהו התפקיד של המאייד. בצוהריים מצאנו את השמות שלנו ברשימה של העוברים לשלב הבא – המבחן המעשי.

כל העיר נדהמה לראות את הרופא בין הנבחנים. אישה אחת, שנתתי לה דיאטה, קראה אליי בקול רם מן המרפסת: "בהצלחה!" רבים אחרים ניפנפו אליי בידיהם.

נכנסתי למכונית וישבתי עם הבוחן הראשי. רק הוא ואני – לא עם עוד שלושה אנשים, כמו כולם. הוא אמר לי בשקט לא לדאוג, רק להחזיק ישר בהגה ולהסתכל קדימה. למכונית הייתה מערכת כפולה של מצמדים ומעצורים, וממקום מושבו הוא תימרן את המכונית לזינוק מושלם.

כשהמכונית התרחקה מעיני התושבים שעל המרפסת הוא עצר, הביט בי וחיך. "עברת", אמר לי, "עכשיו תבטיח לי שתלך ללמוד נהיגה." נשבעתי לו בבתי הקטנה.

גם אישתי קיבלה רשיון, בתנאים דומים. אחר-כך, בלי מתח-בחינות למדנו לנהוג.

סיפור מאת יצחק קרוֹנְזוֹן

